

Τίτλος

Χώρος, Πληροφορία και Συνύπαρξη: Στοχασμοί και Σχεδιαστικές Διερευνήσεις για έναν Υπερδιασυνδεδεμένο Υλικό Κόσμο

Σύνοψη

Από τις απαρχές της πληροφορικής επανάστασης τη δεκαετία του 1950, η προσέγγιση της πληροφοριακής ενίσχυσης του περιβάλλοντος ως προέκταση της ανθρώπινης και κοινωνικής ζωής μέσα σε αυτό δεν έχει αλλάξει πολύ. Σήμερα, 40 χρόνια αφότου το Architecture Machine Group στο MIT δημιούργησε το Media Room, εξακολουθούμε να δείχνουμε και να μιλάμε σε αντικείμενα, έπιπλα και κτίρια σαν να έχουν νου και θυμικό. Και ενώ όλο περισσότεροι από εμάς επηρεάζουμε το περιβάλλον μας ψηφιακά, οι αντικρουόμενες ανάγκες και επιθυμίες μας καθιστούν τη συλλογική του χρήση ένα όλο και πιο σύνθετο, πολιτικής φύσης, ζήτημα που η τεχνολογία από μόνη της δεν μπορεί να επιλύσει. Το Εργαστήριο Αστικών Συνεργιών (Urban Synergetics Lab) στο Πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας στη Σάρλοτ (UNC Charlotte), μια συνεργασία ανάμεσα στα Κολλέγια Αρχιτεκτονικής και Τεχνών, και Υπολογιστικής και Πληροφορικής, επινοεί, σχεδιάζει και αναλύει χωρικά μέσα που επιτρέπουν τη εμπειρική σύνδεση ανθρώπων, αντικειμένων και τόπων και ερευνά πως οι άνθρωποι εκφράζονται, αλληλεπιδρούν και συνεργάζονται μέσω αυτών των μέσων. Σε αυτή την ομιλία, αντλώντας παραδείγματα από δημιουργικό, ερευνητικό, και διδακτικό έργο, θα κάνω τοποθετήσεις για το σχεδιασμό και την κριτική θεώρηση χωρικών διαδραστικών μέσων συλλογικής δράσης σε αρχιτεκτονικές, αστικές και τοπιακές κλίμακες και τις προεκτάσεις τους στην αρχιτεκτονική και εικαστική εκπαίδευση.

Σύντομο βιογραφικό

Ο Δημήτρης Παπανικολάου, DDes, είναι αρχιτέκτων-μηχανικός και ερευνητής. Ως Επίκουρος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας στη Charlotte (UNCC) με κοινή θέση ανάμεσα στη Σχολή Αρχιτεκτονικής και στο Τμήματος Λογισμικού και Πληροφοριακών Συστημάτων, ίδρυσε το Εργαστήριο Αστικής Συνεργατικής (Urban Synergetics Lab). Η έρευνα και διδασκαλία του διερευνούν το πώς η αυτοματοποίηση, πληροφοριακή ενίσχυση και ο διαμοιρασμός του δομημένου περιβάλλοντος επηρεάζουν την αντίληψή μας γι' αυτό, τη συλλογική του χρήση, και τις κοινωνικές μας αλληλεπιδράσεις μέσω αυτού, και το πώς υπολογιστικές προσεγγίσεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το σχεδιασμό αρχιτεκτονικών συνεργατικών συστημάτων με πιο προβλέψιμη συμπεριφορά. Τα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνουν σχέση αρχιτεκτονικής και κυβερνητικής, την αλληλεπίδραση ανθρώπου-υπολογιστή, την πανταχού παρούσα πληροφορική, την υπολογιστικά υποστηριζόμενη συνεργασία, τα συστήματα υποστήριξης αποφάσεων, και τη μοντελοποίηση και προσομοίωση κυβερνο-φυσικών συστημάτων. Πριν από το UNCC, εργάστηκε στη Microsoft Research στο Redmond και στο MIT Media Lab, ενώ δίδαξε στα πανεπιστήμια NYU, MIT και Harvard. Στο MIT, ήταν βασικό μέλος της ομάδας Smart Cities που ανέπτυξε το MIT City Car, ένα σύστημα κοινόχρηστης κινητικότητας αυτόνομων ηλεκτρικών οχημάτων που χαρακτηρίστηκε από το περιοδικό TIME ως η καλύτερη εφεύρεση αυτοκίνησης του 2007. Η έρευνα του έχει δημοσιευτεί σε 34 άρθρα σε περιοδικά και κεφάλαια βιβλίων και έχει λάβει τιμητικές διεθνείς διακρίσεις όπως το βραβείο Buckminster Fuller Challenge, το Harvard's Deans' Design Challenge και το Knight Foundation Celebrate Charlotte Arts. Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στο σχεδιασμό (DDes) από το Harvard University Graduate School of Design, μεταπτυχιακού τίτλου MSc in Media Arts and Sciences από το MIT Media Lab, μεταπτυχιακού τίτλου SMArchS in Design Computation από το MIT, School of Architecture and Planning, και διπλώματος Αρχιτέκτονα Μηχανικού από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.

<https://urbansynergeticslab.net>